

Yhtäläisyyksiä

Marraskuinen keskiviikko oli jo illassa. Olin osallistunut jäsenkokoukseen ja päätin vielä käydä lähikaupassa ruokaostoksilla. Aamulla alkanut sade jatkui ja tuulikaan ei hellittänyt otettaan. Kasvomaski osui olemaan sitä sorttia, joka reagoi pään liikkeisiin. Se nousi silmille tai valahti alas. Näkyvyys oli jopa aivan lähituntumassa melkein olematon. Niinpä havaitsin kaksi pientä hahmoa juuri, kun he olivat kohdallani. He tarjosivat ostettavaksi partiolaisten adventtikalenteria. Sellaista tarjousta en ohita! Myyjillä oli selvä työnjako. Tyttö sai pojalta kalenterin, mutta ensin selvitimme pari asiaa.

- Mitäs kalenteri maksaa?
- Kymmenen euroa.
- Löytyykö teiltä vaihtorahaa?
- Joo, on meillä kympejä.
- Se sopii, minulla on kakskymppinen.

Kun kaupat oli tehty, kysyin, onko lehtiä mennyt kaupaksi.

- Me on myyty jo kaksi!

Tässä vaiheessa keskityin katsomaan lapsia vähän tarkemmin. Tyttö hytisi kylmästä ja pyyhkäisi kosteaa tukkaa silmiltään. Myssykin oli jäänyt kotiin ja käsineistä olisi ollut vain haittaa. Pojalla näytti olevan enemmän vaatteita päällä, mutta oli sade kastellut hänetkin. He seisoivat siinä vielä hetken ja katsoivat toisiinsa. Taisin tietää, mistä oli kyse. Heitä oli opastettu sanomaan jotakin ostajalle. Nyt oli pojan vuoro. Onneksi hän löysi silmäni maskin takaa ja hyvänjoulun toivotus tuli reippaasti. Onnettoman huono sää sai minut vielä kysymään: Asutteko te kaukana? Kummankin koti oli kuulemma ihan lähellä.

- Me jatketaan nyt! Moikka!

Jos ei olisi satanut ja tuullut ja ollut aivan niin pimeää, olisin kertonut näille kahdelle jotakin siitä, mitä partio vuosikymmeniä sitten oli minulle antanut. Olen varma että tarkistamatta edellisiä kirjoituksiani muistan oikein, kun sanon että partio on tullut mainitukseksi muutaman kerran, sen verran tärkeä asia on.

Adventtikalenterin oston ja kirjoittamishetken väliin mahtuu puhuttelevia tapahtumia ja ääneen lausuttuja ajatuksia. Viimeinen Mannerheim-ristin ritareista Tuomas Gerdt saatettiin haudan lepoon marraskuun viimeisenä lauuantaina. Presidentti Sauli Niinistö sanoi hautausmaalla pitämässään puheessa mm näin: Sodista nousseen Suomen menestystarina on ainutlaatuinen. Meillä on kestävyyttä kohdata vaikeuksia ja uskoa niiden voittamiseen. Meillä on tahtoa puolustaa arvojamme ja maatamme.

Poikkeuksellinen koronavuosi muutti Linnan itsenäisyyspäivän juhla- ja valmistelut. Asiaa koskevassa tiedotustilaisuudessa presidenttimme piti avauspuheenvuoron. Lainaan puheesta seuraavaa: ”... näissä poikkeuksellisissa olosuhteissa voimme välittää täältä Linnan juhlista sellaista tunnelmaa, että katsotaan Suomea silmiin. Kokea se ainutlaatuinen kansakunnan menestystarina ja tuntee ja tunnistaa vahvuutemme, jolla kaikki vaikeudet on voitettu ja tullaan voittamaan.”

Luvatut itsenäisyysjuhlat on nähty. Pidin näkemästäni. Me saimme mahdollisuuden katsoa Suomea silmiin. Katsoimme sotaveteraanien lisäksi myös lapsia ja nuoria silmiin. Vaikuttavin ja viehättävin monien esiintyjien joukosta oli Biolapset, joka sanoin ja elein räppäsi ilmastonmuutoksen puolesta. Siinä oli aitoa uskoa että Suomella on yhä vahvuus, jolla vaikeudet tullaan voittamaan. He haastoivat meidät kaikki ” Ota pallosta kii ”.

Kaikkea tätä katsellessani ja kuunnellessani mieleeni palautuivat yhä uudelleen sateessa, tuulessa ja pimeässä kohtaamani lapset. Me jatketaan nyt- asenne oli kohdillaan. Olen tietoinen että yksi syy intoon saattoi olla myyntipalkkio, mutta mitä inhimillisin. Minun ihailuni he saivat!

Nyt avautuvat adventtikalenterin luukut ja päivän vain lyhentyessä sytytän mielestäni ihanan uuden kynttelikköni valaisemaan kotiani ja muistuttamaan Valosta, joka on tullut ja tulee jälleen.
Siunattua joulun odotusta sinulle!